

У Прадавні часи у слона не було хобота, а був тільки опуклий ніс завбільшки з чобіток, яким не можна було нічого брати. Але було собі мале слоненятко, що жило в Африці і всю Африку переповнило своєю невситимою допитливістю. Слоник спитав тітоньку Страусицю, чому в неї на хвості росте пір'я, і вона у відповідь дала йому ляпанця своєю лапою. Він спитав дядечка Жирафа, чому в того шкіра плямиста, і високий дядечко Жираф дав йому ляпанця своїм твердим-твердим копитом.

Він спитав свою товсту тітоньку Бегемотицю, чому в неї червоні очі, і вона дала йому ляпанця своєю ратицею. А ще він спитав дядечка Бабуїна, чому в динь саме такий смак, і дядечко Бабуїн дав йому ляпанця своєю лапою. Але все одно Слоник питав про все, що бачив і чув, і всі його дядьки й тітки щоразу давали йому ляпанців.

Одного разу Слоник знайшовся з новим питанням:
— Що Крокодил їсть на обід?

І тут усі почали лупцювати його, і тривало це довго. Після того як це скінчилося, Слоник зустрів пташку Колоколо і сказав:

— Усі родичі мене набили — і все за мою невситиму допитливість. Але ж я все одно хочу знати, що Крокодил їсть на обід!

Тоді пташка Колоколо заквилила і сказала:

— Іди до річки Лімпопо і дізнайся!

І наступного ранку Слоник узяв сорок п'ять кіло бананів і динь і сказав своїй любій рідні:

— Я йду дізнаватися, що Крокодил їсть на обід.

І всі вони надавали йому ляпанців на щастя й удачу, хоча він дуже члено просив їх припинити.